

farificimus donec somno reſecti ad priſtinam attentionem redire liceat; brachio etiam male affecto, fruſtra mens motum imperat; ſi paralyticum ſit, aut ſi reſecti fuerint nervi, non magis voluntati obſequitur, quam corpus aliud a nobis longius remotum.

Tres ſunt præcipue Philoſophorum hypotheſes circa conjunctionem animæ. Altera vulgaris, quæ ſtatuit animam in corpus & corpus in animam *reali influxu*, ſeu *phyſice* agere, & hæc hypotheſis dicitur *ſyſtema influxus phyſici*. Altera Cartefianorum, quorum ſententia eſt animam non agere phyſice in corpus, nec corpus in animam, ſed tantum *occasionaliter*, & dicitur *ſyſtema cauſarum occasionalium*. Tertiam tandem Hypotheſim invenit Leibnitiuſ, ſtatuitque nullo modo neque phyſice, neque occasionaliter agere corpus in animam aut viciffim, ſed tantum *harmoniam* quandam ſeu conſenſum inter corporeos motus & animæ cogitationes reperi, diciturque *ſyſtema harmoniæ præſtabilitæ*. Tres illas percelebres hypotheſes, ſubiſus explicabimus.

Subſtantia una dicitur influere in alteram *phyſice*, ſi quædam realitas, quæ inhzreat uni ſubſtantiæ, transfertur in alteram. Hinc corpus noſtrum organicum phyſice influere dicitur in animam, quatenus ex corpore in animam transfertur realitas aliqua; anima viciffim phyſice influere dicitur in corpus, dum anima in corpus transfert realitatem aliquam. Hinc in ſyſtemate influxus phyſici anima movet